

ра-Морена), а едно отъ друго се отдѣляватъ съ покрайнитѣ планини (Старо-Кастилски). Пиренейскитѣ планини въ срѣдата сж отъ двѣ вериги: южна — Испанската, която става отъ продължението на Кантабрийскитѣ планини, и сѣверна — Француската, която иде отъ Срѣдиземно море. Тѣхната най-висока частъ е тѣкмо тамъ, дѣто се сближаватъ тия двѣ вериги; Тамъ е и тѣхний най-високъ връхъ Маладетта или Анету близу 4500 аршина. Най-високий връхъ на Гранадскитѣ планини Мулхасенъ още по-високъ.

Въ Испания изобищо вали твърдѣ малко дъждъ: 1) защото лѣжи, като и Швеция на истокъ на полуострова; 2) защото мѣстото ѝ е отъ плоско възвишение; 3) защото прѣзъ лѣтото духатъ сѣверо-источнитѣ вѣтрове. Отъ това Испанскитѣ рѣки не сж толкова плавателни. Освѣнъ това трѣбва да се забѣлѣжи, че устията на нѣкои рѣки сж вѣнъ отъ Испания. Това не може да се каже за р. Ебро и Гвадалквивиръ, които текжтъ по край високи планини и цѣлото имъ корито е въ Испания. Последнята е най-добра, защото тече покрай планини, които дълго врѣме прѣзъ годината сж покрити съ голѣми снегове и ледове, още и излива се направо въ океана, отъ това по нея плуватъ доста на далечъ отъ устието ѝ голѣми морски кораби. Мнѣно и Гвадиана сж прѣдѣлитѣ между Испания и Протогалия, Отъ каналитѣ по-забѣлѣжителенъ е Арагонскый.

Климатъ и растения. По плоскитѣ възвишения на Италия климата е континенталенъ (сухъ), а по крайщата на тѣзи възвишения — влаженъ; по-сѣвернитѣ брѣгове — умѣренъ, по источнитѣ — горѣщъ, по южнитѣ — тропически. (По тѣзи причино тѣсната прибрѣжна ивица на с. отъ Кантабрийскитѣ планини и Арагонската низка поляна